

КОНЦЕРТЪТ НА ЧУДЕСНИТЕ МУЗИКАНТИ ОТ ЛАЙПЦИГ

Действително интересната, богата с художествени факти и въздушава с идейно-емоционалното съдържание „Книга за оркестър“ бе разгърната от лайпцигските радиосимфонисти. Защото творбата на големия английски композитор Бенджамин Бритън (също съвременник) „Вариации и fuga върху една тема от Пърсел“ заангажира не само вниманието на слушателите, но оригинално (без преднамерена експерименталност) въвежда в многообразния тембров свят на симфоничния оркестър, третира отделни инструменти и групи като специфични изпълнители на истинска музикална идея — каква то в случая е благородната и поддаваща се на разработка тема на английския класик Хенри Пърсел. Гостите от Лайпциг „учитво“ се представиха пред фестивалната публика: и като цялостен колектив — и като състав, в който всеки инструменталист е първокласен артист-оркестрант. Та нали Бритъновата творба е написана именно с тази цел: да разкрие прегледно пред слушателите „тайната“ за звуковата палитра на симфоничния оркестър. Лайпцигските радиосимфонисти имат всички качества на „доверители“: не можем да не почувствуваме от край докрай очарованието на тази забележителна в съвременната литература партитура. Колко на ходично диригентът реагира на бурните аплодисменти на публиката и представи „зримо“ чудес

ните изпълнители по реда на тяхното музикалното участие в изграждането на пиесата.

Концертът за струнен квартет и оркестър от Мария Големин прозвуча за втори път на фестивалния мартенски концертен подиум (след премиерното му изпълнение през 1964 г.). Същите солисти-изпълнители — струнният квартет „Димов“ — по този път в сътрудничество с малък състав от великолешния шрайф на Лайпцигския радиоркестър. Интересната и трудна (особено при една единствена репетиция) творба на Големин намерил едно повече от задолжително изпълнение — дори предизвика естественото възхищение на публиката с немалкото художествено изпълнителски успехи. Двата състава — квартетът и оркестърът се свързаха хомогенно преди всичко с тембурата си близост и артистичен темперамент. Музиката на Големин излъчва сама по себе си такива импулси, че истинското музикалско усещане не може да не прерасне в художествено внушение. Особено заладяваща изпълнителите и слушателите бе четвъртата част, намерила впечатляваща ансамбловост на ритмическото си многообразие.

Любимата Втора симфония, една от най-често изпълняваните творби на най-често програмирания днес композитор Йоханес Брамс, отбеляза блестящия

финал на първата концертна вечер на радиосимфонистите от Лайпциг. Отново, както при Бритън, zazвуча великолепният симфоничен колектив със солисти (имаме пред вид свирещите на духовите инструменти) от най-висок разред, артистично и хомогенно свързващи се със своите групи и целия оркестров състав. Музиката на Брамс не фразира с външно забележителните трудности на бравурност и техницизъм, но тя винаги „изпробва“ техническата зрялост на изпълнителите, поверявайки им дълбок, задушевен изказ: от сърдечната канталена, до плътната и масивна патетичност. Би било под достойнството на този от световна величина оркестър да изброяваме изпълнителските му качества (ще се изкушим да отбележим музикалното на „соло-обонета), но въпроса за интерпретацията, драматургическото въздействие и изграждане винаги си остава една „отворена врата“. Този чародец Брамс, когото милиони слушатели в цял свят търсят като най-силен приятел и изповедник, въздъхнови тел и утешил, пленява със своята музика — именно и преди всичко със възмущаващия си мелодичен език. Достатъчно е тя да zazвучи в прилично изпълнение, то и в изпълнителите, и у слушателите бликва настроението. Затова той е труден за интерпретиране — труден заради присмислеността на поддава-

щата се на многостранно интерпретация музика. Затова е и до падац — и на слушатели, и на изпълнители: всеки намира у него го нещо по своему удовлетворяващо го.

Херберт Кегел вижда и чувствувва Брамс (Втора симфония) с една обективностност на естетиката на неговата музика, сти гаша почти до детайлно внимание. Без да бъде студен — напротив, с много темперамент — той конструира драматургията, контрастно съпоставя и логически „излиза“ от драматичните събития. И винаги оставя нещо недоизказано, томително в душата на слушателя, оправдано търсеща пълното и трайно удовлетворение.

Приемаме Втората симфония на Брамс с блестящото покритие на драматичните изграждания, на звуковите натрупвания, на патетичните кульминации. Възхищава ни прекрасното изпълнение усет на темпата и тяхното съгласование и затова изненадва бързата четвърта част.

Първият концерт на Лайпцигския радиоркестър под ръководството на неговия изтъкнат диригент Херберт Кегел внесе финална празничност в приключващите вече тазгодишни Мартенски музикални дни. Още възмущаващо ще е гостуването на тези въздъхновени представители на симфонизма в ГДР поради символичния факт, че те идат от града на историческата победа на Георги Димитров над мракобесието и фашизма в името на човешкото щастие и мира. Очакваме тяхно изпълнение и на великата Девета част Бетховен, за да ознаменуваме с висока художествена изява закло чителния ден на русенския международен музикален празник, посветен на 90-годишнината на Георги Димитров

Илия ТЕМКОВ